

som jeg mener ligger lige for, er den, at det vil være uhyre vanskeligt at fastsætte faste Takster saaledes, at der ikke ogsaa bliver Tale om at anvende frit Skøn; mit Partis ærede Ordfører (Hegelund-Lange) var jo ogsaa inde paa den Vanskelighed, der er herved. Men jeg vil dog gerne benytte Lejligheden til at sige den højtærede Indenrigsminister Tak for hans Udformning af Lovforslaget i denne Henseende, for jeg mener, at det paa dette Punkt betyder et saa stort Fremskridt som overhovedet muligt og et vældig stort Fremskridt i Forhold til det af den radikale Regering fremsatte Lovforslag, thi det byggede ganske vist ogsaa paa faste Takster, men paa den Maade, at Understøttelsen stadig skulde suppleres gennem Anvendelse af det frie Skøn. Her gaar vi derimod i saa stor Udstrækning som muligt over til faste Takster, og det mener jeg er en stor Fordel.

Enkeltheder skal jeg ikke komme ind paa, men der er dog et Par Spørgsmaal, jeg gerne vil omtale. Det er ret naturligt, at man i Anledning af et saadant Lovforslag ser paa den økonomiske Side af Sagen, og det gør vi maaske nok i noget højere Grad nu end tidligere, fordi vor økonomiske Stilling i det hele taget er blevet mere vanskelig end før. Vi gør det ogsaa, fordi selve Lovforslaget er af ret stor økonomisk Rækkevidde. Nu ved jeg godt, at det efter de Beregninger, som ledsager Lovforslaget, ser ud, som om Udgifterne ikke vil blive væsentlig større ved Gennemførelse af de faste Takster, end de er efter den nuværende Aldersunderstøttelseslov, men jeg vil dog tillade mig at tvivle en lille Smule om, at dette virkelig skulde holde Stik. Det er ogsaa erkendt af den højtærede Indenrigsminister, at en virkelig Udregning, som man nogenlunde kan stole paa, er vanskelig at foretage; men jeg tror netop, at den nye Ordning vil blive betydelig dyrere baade for Stat og Kommune. Men selv om man skulde tage fejl i dette, og selv om Udgiften ikke vilde blive større ved de foreliggende Forslag til en Aldersrentelov, end den er ved den nuværende Aldersunderstøttelse, er der dog alligevel en Ting, vi maa tage i Betragtning, naar vi taler om Forslagets økonomiske Rækkevidde, og det er det, at naar vi først har gennemført de faste Takster, saa har vi dem, og saa er vi bundet ved dem, medmindre vi kunde faa en Ordning gennemført som den, det ærede Medlem Hr. Hedegaard omtalte, at vi kunde faa Takster, der kunde rette sig efter Pris-

tallet, eller som paa anden Maade var glidende. Naar vi bliver ved Aldersunderstøttelsesloven, som den er nu, er der derimod Mulighed for en Nedgang i Understøttelserne, efter som Konjunkturerne gaar ned. Dermed vil jeg ingenlunde sige, at jeg ønsker, at vi skulde blive ved det nuværende fremfor at gaa over til Aldersrenteforslaget; men naar vi skal se paa den økonomiske Side, bør vi tage dette Forhold med i Betragtning, og jeg kunde godt tænke mig, at de økonomiske Forhold i Landet kunde blive af en saadan Art, at vi ikke havde Raad til at ofre 60—70 Mill. Kr. aarlig til Forsørgelse af vore gamle. Jeg vil langtfra ønske, at dette skulde ske, men som Forholdene er i Øjeblikket, ser det jo ikke videre lyst ud i økonomisk Henseende i den Tid, der kommer. Derfor vil jeg gerne henstille til det Udvalg, der bliver nedsat angaaende Forslaget, at det tager under nøje Overvejelse, om det ikke kunde være muligt at indskrænke Antallet af dem, der kommer ind under Aldersrente efter dette Forslag. Jeg tænker i denne Forbindelse særlig paa de Folk, der har betydelige Formuer. Det vil være lidt vanskeligt for Folk i al Almindelighed ude i Landet at forstaa, at Folk i København med en Formue af 25 000—30 000 Kr. og Folk paa Landet med en Formue af op til 20 000 Kr. kan faa Aldersrente. Nu skal jeg villigt indrømme, at Folk med saa store Formuer faar ikke nogen stor Aldersrente, men jeg tror dog, det vil gøre Indtryk af en vis Flothed, hvis det bliver staaende. Derfor tror jeg, man bør tage under Overvejelse, om denne Grænse ikke bør sættes lavere.

Jeg er fuldt ud enig i det Princip, som indeholdes i Lovforslaget, nemlig at de Folk, som har samsparet en lille Kapital, eller som arbejder op i deres høje Alder og derved tjener lidt selv, bør belønnes derfor. Det ønsker jeg ogsaa, at vi skal gaa med til, men jeg vil dog henstille, at det overvejes, om man ikke er gaaet lidt for vidt i denne Henseende med Hensyn til den Formue, de kan være i Besiddelse af uden at miste Retten til Aldersrente.

Der er en anden Ting, jeg ønsker at gøre opmærksom paa, nemlig den, at naar vi nu gaar over til en saadan Ordning, om hvilken jeg ikke skal udtale, hvorvidt den bliver dyrere eller billigere — billigere tror jeg for øvrigt slet ikke, den bliver, men lad os nu tænke os, at den heller ikke bliver dyrere —, saa er der ikke